

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 13. март 2010. године

Предмет бр. 03/07

Милија ВУЧКОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на свом заседању 13. марта 2010. године, у присуству следећих чланова:

г. Пол ЛЕМЕНС, председавајући
гђа Кристин ЧИНКИН

г. Раџеш ТАЛВАР, извршни службеник

Након што је констатовала повлачење г. Марека НОВИЦКОГ са заседања о предметном случају сходно правилу 12 Правилника,

Након што је размотрила изнад поменути жалбу уложену сагласно члану 1.2 измењене и допуњене Уредбе УНМИК бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године, о установљењу Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, донела је следеће закључке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 4. јуна 2007. године и уписана тог истог дана.
2. Жалилац, г. Вучковић, тврди да су поступак и неповољне одлуке Дирекције за стамбена и имовинска питања (ХПД) и Комисије за стамбене и имовинске захтеве (ХПЦЦ) у његовом случају нарушиле његово право на правичну расправу према члану 6.1 Европске конвенције о људским правима и фундаменталним слободама (ЕКЉП), право на мирно уживање имовине према члану 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП, право на поштовање породичног и приватног

живота према члану 8 ЕКЉП и право на делотворан правни лек према члану 13 ЕКЉП.

3. Саветодавна комисија за људска права (Комисија) је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) 7. фебруара 2008. године, и пружила му могућност да у име УНМИК-а изнесе коментар на прихватљивост и меритум (суштину) жалбе сходно правилу 30 Правилника о раду Комисије. СПГС није искористио ову могућност.
4. Комисија је 4. јуна 2008. године жалбу прогласила прихватљивом.
5. Дана 9. јуна 2008. године, Комисија је проследила предмет СПГС-у сходно члану 11.3 Уредбе УНМИК бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године, о установљењу Саветодавне комисије за људска права (Уредба УНМИК бр. 2006/12), како би добила одговор УНМИК-а на суштину предмета.
6. Дана 16. септембра 2008. године, СПГС је замолио Комисију да информације тражи директно од организације наследнице ХПД-а, односно од Косовске агенције за имовину (КАИ).
7. Дана 17. новембра 2008. године, као одговор на молбу Комисије, КАИ је доставила комплетне списе везане за два тужбена захтева које је ХПЦЦ решила а који су релевантни за жалбу г. Вучковића.
8. Дописом од 24. фебруара 2009. године, Комисија је СПГС-у проследила копије предметних списа добијених од КАИ и затражила коментар на суштину жалбе.
9. У одговору од 14. априла 2009. године, СПГС је изнео коментар на суштину жалбе.
10. Комисија је 21. маја 2009. године позвала жалиоца да достави додатне примедбе у светлу коментара СПГС-а.
11. Жалилац је свој одговор послао 15. јуна 2009. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

12. Господину Н.М-у, становнику Косова, додељено је станарско право на стану у Приштини 1988. године, на основу одлуке о додели стана донетој у ту сврху и на основу његовог радног односа. Господин Н.М. је отпуштен с посла 1990. године, а 1995. године је исељен из стана.
13. Жалилац, г. Вучковић, је становник Косова који је тренутно расељен и борави у Бору, у Србији. Господину Вучковићу је станарско право на истом стану додељено 1998. године, и он је у њему становао у периоду од 1995. године до септембра 1999, када је напустио Косово.
14. Одлуком Општинског суда у Приштини, од 21. априла 1998. године, поништен је уговор о закупу г. Н.М-а на основу некоришћења стана на основу Закона о стамбеним односима (Службени гласник Републике Србије бр. 50/92 и бр. 16/97).

15. Након доласка УНМИК-а на Косово, ХПД и ХПЦЦ су установљене Уредбом УНМИК бр. 1999/23, од 15. новембра 1999. године, о установљењу Дирекције за стамбена и имовинска питања и Комисије за стамбене и имовинске захтеве. ХПД је имала мандат да уреди стамбена и имовинска права на Косову и да решава спорове везане за стамбену имовину. Циљ је био да се обезбеди свеобухватан надзор над имовинским правима на Косову како би се постигло ефикасно и ефективно решавање тужбених захтева који се односе на стамбену имовину. Уредбом УНМИК-а бр. 1999/23 установљена је ХПЦЦ као независан орган ХПД-а задужен за решавање некомерцијалних спорова везаних за стамбену имовину које јој додели ХПД, све док СПГС не одлучи да су локални судови способни да врше такву дужност.
16. ХПД/ХПЦЦ су имале надлежност за три категорије захтева везаних за стамбену имовину: захтеви појединаца чија су власничка, имовинска или станарска права на стамбеној имовини била одузета након 23. марта 1989. године на основу законских прописа који су дискриминациони у својој примени или намери (захтеви “катеорије А”); захтеви појединаца који су закључивали неформалне имовинске трансакције након 23. марта 1989. године (захтеви “катеорије Б”); и захтеви појединаца који су недобровољно изгубили власништво, поседовање или станарско право на својим непокретностима након 24. марта 1999. године (захтеви “катеорије Ц”).
17. Дана 7. марта 2001. године, г. Вучковић је ХПД-у поднео захтев “катеорије Ц”, којим је затражио враћање у посед стана у Приштини. Господин Вучковић је тврдио да има станарско право на том стану, како потврђују одлука од 29. децембра 1998. године, којом му се додељује стан, и уговор о закупу од 15. јануара 1999. године. ХПЦЦ је проверила веродостојност уговора о закупу. Господин Вучковић је изјавио да је био приморан да напусти Косово у септембру 1999. године због НАТО бомбардовања и личних претњи. Захтев г. Вучковића уписан је под бројем ДС002337.
18. Дана 20. јуна 2003. године, ХПЦЦ доноси одлуку којом г. Вучковићу даје право да поново уђе у посед стана.
19. Међутим, пре те одлуке, 28. јануара 2003. године, г. Н.М. подноси захтев “катеорије А” (ДС005457), којим тражи признавање свог имовинског права на истом стану.
20. Према документацији коју је доставила КАИ, ХПЦЦ није објединила ова два захтева ради заједничког процесуирања услед техничке грешке. Одлука од 20. јуна 2003. године, којом је ХПЦЦ одлучила у корист г. Вучковића, донесена је без узимања у обзир супротстављеног захтева “катеорије А” за исти стан, који је чекао на решавање пред ХПЦЦ.
21. Господин Н.М. је одлуку у корист г. Вучковића од 20. јуна 2003. године примио 11. августа 2004. године, а 31. августа 2004. године је затражио поновно разматрање одлуке. Господин Н.М. тврди да има станарско право на стану, како потврђују одлука о додели стана од 21. априла 1988. године и уговор о коришћењу стана од 11. септембра 1989. године. Господин Н.М. је уз то поднео бројне рачуне о плаћеним комуналним услугама који показују да је он стан

користио до 1995. године. Он тврди да је исељен из стана 1995. године без икаквог претходног обавештења. Поред тога, господин Н.М. тврди да је отпуштен с посла 1990. године због своје албанске националности. У одговору на ово, г. Вучковић је навео да су документи г. Н.М-а лажни.

22. Дана 24. фебруара 2005. године, ХПЦЦ доноси одлуку ХПЦЦ/РЕЦ/44/2005, којом мења одлуку од 20. јуна 2003. године донету у корист г. Вучковића, затим обједињује захтеве г. Вучковића и г. Н.М-а и указује да ће предмет бити преиспитан. ХПЦЦ је напоменула да је г. Н.М. поднео против-захтев “категорије А” који није био узет у обзир приликом пресуђивања у предмету. ХПЦЦ је у својој одлуци овај други захтев оценила као “правно релевантан доказ који није био узет у обзир од стране Комисије” према члану 14.1(а) Уредбе УНМИК бр. 2000/60 од 31. октобра 2000. године о захтевима везаним за стамбену имовину и правилима вођења поступка и извођења доказа пред Дирекцијом за стамбена и имовинска питања и Комисијом за стамбене и имовинске захтеве.
23. ХПЦЦ је странкама послала пропратно писмо позивајући се на ХПЦЦ/РЕЦ/43/2005, датирано на 24. фебруар 2005. године, које одаје утисак да је ХПЦЦ одбила захтев за поновно разматрање. Иако се у пропратном писму које се односи на ХПЦЦ/РЕЦ/43/2005 конкретно наводи да је захтев за поновно разматрање г. Н.М-а одбијен, у одлуци ХПЦЦ/РЕЦ/43/2005, приложеној уз пропратно писмо, не помиње се ни захтев број ДС002337 (захтев г. Вучковића) ни ДС005457 (захтев г. Н.М-а). Одлуке ХПЦЦ, које су биле објављене и на интернет страници, нису садржале имена подносилаца захтева, већ су се само позивале на односне бројеве захтева.
24. Дана 18. јуна 2005. године, ХПЦЦ доноси одлуку којом одбацује захтев “категорије А” г. Н.М-а. Међутим, ова одлука је била противречна одлуци ХПЦЦ од 24. фебруара 2005. године, ХПЦЦ/РЕЦ/44/2005, у томе што ХПЦЦ није спојила предмете г. Вучковића и г. Н.М-а. ради заједничког разматрања, и није поменула ни противан захтев “категорије Ц” г. Вучковића, ни одлуку од 20. јуна 2003. године нити захтев за ревизију.
25. Дана 15. јула 2006. године, ХПЦЦ доноси одлуку након што је оба захтева поново размотрила заједно и закључила да су и г. Вучковић и г. Н.М. имали валидна станарска права на предметној имовини. Међутим, зато што захтев г. Н.М-а “категорије А” поништава захтев г. Вучковића “категорије Ц”, ХПЦЦ је одбацила захтев “категорије Ц”. Услед још једне техничке грешке, ХПЦЦ није поништила одлуку од 18. јуна 2005. године, која је била противречна одлуци од 15. јула 2006. године.
26. Господин Вучковић је у законском року поднео захтев за поновно разматрање одлуке од 15. јула 2006. године. ХПЦЦ је одбила захтев за поновним разматрањем својом одлуком од 19. јануара 2007. године, чиме је изнова потврдила своју одлуку од 15. јула 2006. године и одбацила оптужбе да су документи г. Н.М-а лажни.
27. ХПЦЦ је потом, након што је подробно преиспитала целокупну документацију, све поднете доказе и своје раније одлуке, донела “Резолуцију бр. 69” од 24. маја 2007. године. Резолуција бр. 69 објашњава процедурални ток предмета, поново

потврђује одлуку од 15. јула 2006. године којом је захтев г. Вучковића одбачен а захтев г. Н.М-а превладао, и укида одлуку од 18. јуна 2005. године.

28. Дана 22. јула 2007. године, г.Вучковић подноси још један захтев за преиспитивање, којем прилаже пресуду Општинског суда у Приштини од 21. априла 1998. године. КАИ, као наследница ХПД-а, шаље допис г. Вучковићу 1. октобра 2007. године, у којем примећује да је он претходно имао две прилике да предочи додатне доказе и да је ХПЦЦ своје одлуке донела на основу његових поднесака. КАИ још закључује да пресуда није пуноважан доказ из бројних разлога, између осталог и због чињенице да се њоме укида уговор о коришћењу стана између г. Н.М-а и носиоца права на доделу стана три године након што је г. Н.М. исељен из предметног стана, као и да је жалилац имао више прилика да пресуду приложи пре поступка, али да то није учинио.

III. ПРАВО

A. Право на правично суђење

i. Жалилац

29. Жалилац наводи да је ХПЦЦ повредила његово право на правично суђење тиме што није узела у обзир пресуду Општинског суда у Приштини од 21. априла 1998. године приликом доношења коначне одлуке, што је одобрила захтев г. Н.М-а за поновним разматрањем одлуке донете у корист г. Вучковића и што је преиначила раније мишљење везано за дискриминацију, укинувши ранију “коначну” одлуку ХПЦЦ (ХПЦЦ/РЕЦ/43/2005 од 24. фебруара 2005. године), чиме је нарушила начело коначности пресуда, и да је ХПЦЦ изашла ван оквира својих надлежности кад је оцењивала да ли је примена била дискриминациона уместо да ли је закон сам по себи дискриминациони.

ii. Примењивост члана 6.1 ЕКЉП на поступак пред ХПЦЦ

30. Члан 6.1 ЕКЉП, у релевантном делу, гласи:

“Приликом утврђивања својих грађанских права и обавеза ... свако има право на правичну и јавну расправу у разумном временском року пред независним и непристрасним судом установљеним законом.”

31. Члан 6.1 ЕКЉП се примењује на утврђивања “грађанских права и обавеза” појединца, што се углавном односи на права у приватном праву, али и на она утврђивања која су новчане (материјалне) природе уколико је тужбени захтев заснован на наводној повреди права која су такође материјална права (видети ЕСЉП, *Перископ Издања (Editions Périscope) против Француске*, пресуда од 26. марта 1992, *Публикације Суда*, Серија А, бр. 234-Б, стр. 66, став 40).
32. ХПЦЦ је доносила одлуке везане за права појединаца у односу на одређену стамбену имовину, чиме је утицала на имовинске интересе подносилаца захтева.

33. Члан 6.1 ЕКЉП у начелу важи једино за поступке пред “трибуналом” /судом/. ЕСЉП наводи да је “суштинска карактеристика трибунала његова правосудна функција, односно, одлучивање о питањима у његовој надлежности на основу правних прописа и вођењем поступка на прописан начин” (ЕСЉП, *Кипар против Турске* [Велико веће], бр. 25781/09, пресуда од 10. маја 2001, ЕКЉП, 2001-IV, ст. 233). Осим тога, дотични трибунал мора да има надлежност да испитује сва чињенична и правна питања која су везана за расправу која се пред њим води (видети ЕСЉП, *Олујић против Хрватске*, бр. 22330/05, пресуда од 5. фебруара 2009, ст. 38). Ипак, да би се једно тело сматрало “трибуналом”, члан 6.1 ЕКЉП не прописује да оно треба да буде “суд у класичном смислу те речи, који је саставни део стандардне правосудне машинерије једне државе” (ЕСЉП, *Кембел и Фел против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 28. јуна 1984. године, *Публикације Суда*, Серија А, бр. 80, стр. 39, ст. 76).
34. У том смислу, Комисија констатује да ХПЦЦ није класичан суд. Она је била орган за масовну обраду тужбених захтева који је доносио обавезујуће и извршне одлуке (видети Уредбу УНМИК бр. 1999/23, претходно навођену). Правила вођења поступка пред ХПЦЦ била су утврђена претходно поменутом Уредбом УНМИК бр. 2000/60, и ХПЦЦ је о тужбеним захтевима одлучивала у процесу супротстављања страна на основу правних прописа. Те одлуке су биле коначне и извршаване од стране административног тела, ХПД-а. ХПЦЦ је, дакле, била правосудна по функцији, стога је члан 6 ЕКЉП примењив на поступке вођене пред ХПЦЦ.

iii. Примена члана 6 ЕКЉП на тужбени захтев жалиоца пред ХПЦЦ

- a. *Пресуда Општинског суда у Приштини од 21. априла 1998. године, тврдња да је захтев г. Н.М- а за поновним разматрањем поднесен ван рока и да став ХПЦЦ о дискриминацији није био доследан*
35. Жалилац тврди да је ХПЦЦ погрешила кад није узела у обзир пресуду Општинског суда у Приштини од 21. априла 1998. године приликом другог поновног разматрања предмета.
36. СПГС у свом одговору напомиње да је КАИ размотрила пресуду од 21. априла 1998. године приликом разматрања другог захтева г. Вучковића за преиспитивањем и да је установила да та пресуда није правно релевантан доказ из бројних разлога, укључујући чињеницу да је одлука донесена три године након што је дошло до исељења и да је жалилац имао неколико прилика да ту пресуду достави пре вођења поступка, али да он то није учинио.
37. Комисија подсећа да њен задатак није да поступа као апелациони суд изнад ХПЦЦ-а (видети, *mutatis mutandis*, Саветодавна комисија за људска права (ХРАП), *Тодоровић*, бр. 33/08, одлука од 17. априла 2009, ст. 21). Улога ХПЦЦ је да тумачи и примењује релевантне прописе важећег закона у процесу доношења одлука, укључујући и одлучивање да ли да обнови поступак. Повреда траженог услова о правичном суђењу из члана 6.1 би постојала само ако би одлука трибунала била на први поглед толико изненађујућа да би се поступак који је вођен могао сматрати изразито самовољним (видети ЕСЉП, *Камидов против Русије*, бр. 72118/01, пресуда од 15. новембра 2007, ст. 170-175).

38. У предметном случају, г. Вучковић није поднео пресуду ХПЦЦ-у све док она није донела Резолуцију бр. 69 од 24. маја 2007. године. Из списка предмета се јасно види да ХПЦЦ није сматрала одлуку Општинског суда у Приштини од 21. априла 1998. године правно релевантним новим доказом који би налагао поновно разматрање захтева г. Вучковића. Како је претходно наведено, ХПЦЦ није ову пресуду сматрала релевантном зато што је била донета три године након иселења, а жалилац је имао неколико прилика да пресуду достави пре поступка, али он то није учинио. С обзиром на ово образложење, Комисија не може одлуку ХПЦЦ сматрати самовољном.
39. Жалилац такође тврди да је ХПЦЦ погрешила кад је утврдила да г. Н.М. није поднео жалбу против одлуке од 20. јуна 2003. године у законски прописаном року од 30 дана од пријема одлуке и да је тако учинила грубу грешку.
40. СПГС није изнео коментар који се посебно односи на овај аспект жалбе.
41. Према документацији добијеној од КАИ, изгледа да је г. Н.М. одлуку од 20. јуна 2003. године, донету у корист г. Вучковића, примио 11. августа 2004. године и да је затражио поновно разматрање одлуке 31. августа 2004. године, тј. у року од 30 дана, како је прописано важећим законом. У том поднеску, г. Н.М. тврди да има станарско право на стану, што поткрепљује одлуком о додели стана од 21. априла 1988. године и уговором о коришћењу од 11. септембра 1989. Осим тога, жалилац никад пред ХПЦЦ није оспорио рокове за подношење захтева за поновним разматрањем. Комисија стога закључује да жалиочева тврдња везана за жалбу коју је уложио г. Н.М. није чињенично тачна.
42. Жалилац даље тврди да је ХПЦЦ у својој одлуци од 18. јуна 2005. године првобитно сматрала да није било дискриминације на штету г. Н.М.-а, да би потом устврдила да је дискриминација постојала.
43. Комисија примећује да је жалилац поново у криву кад је реч о основама на којима су донете одлуке ХПЦЦ и о наводној противречности између одлуке ХПЦЦ од 18. јуна 2005. године и њених потоњих одлука у вези са питањем дискриминације. У одлуци ХПЦЦ од 18. јуна 2005. године се наводи да г. Н.М. није пружио доказ о споразуму о коришћењу стана са носиоцем права на доделу стана. Због тога се у тој одлуци не помиње дискриминација, будући да ХПЦЦ није била дужна да оцењује да ли је дискриминација постојала кад није било правоснажног уговора о коришћењу стана између подносиоца захтева и носиоца права додељивања.
44. Насупрот томе, како је претходно поменуто, јасно је да је ХПЦЦ имала копију тог уговора о коришћењу кад је г. Н.М. поднео свој захтев за поновним разматрањем ХПЦЦ-у 31. августа 2004. године (дакле, пре одлуке од 18. јуна 2005. године). Господин Н.М. је након тога затражио поновно разматрање одлуке од 18. јуна 2005. године и превладао. Јасно је из каснијих одлука ХПЦЦ, а посебно из Резолуције бр. 69 од 24. маја 2007. године, да је ХПЦЦ направила бројне административне грешке због којих је морала да се врати на своје раније одлуке донете у овом предмету. Заправо, ХПЦЦ је питање дискриминације разматрала тек у каснијим фазама поступка. Према томе, тврдња жалиоца је нетачна.

45. Надаље, Комисија уочава да чак и да је ХПЦЦ усвојила став о питању дискриминације она увек има слободу да преиспита ту одлуку на основу нових доказа који су јој предочени у складу са важећим законом. Сврха процеса поновног разматрања је да омогући суду да исправи евентуалне грешке направљене у почетним закључцима, што је ХПЦЦ и урадила у овом случају.
46. На основу изнетих разлога, Комисија не налази ниједан елемент који би је навео да закључи да је ХПЦЦ поступила на самовољан или неразборит начин приликом решавања спорних питања.
47. Сходно томе, Комисија сматра да није дошло до повреде члана 6.1 ЕКЉП у односу на овај аспект жалбе.

б. Промена раније “коначне” одлуке ХПЦЦ

48. Жалилац се жали и да је ХПЦЦ повредила начело правне сигурности поновним разматрањем а затим и променом своје одлуке од 24. фебруара 2005. године под бројем ХПЦЦ/РЕЦ/43/2005. Наиме, он указује на изјаву о одлуци ХПЦЦ од 24. фебруара 2005. године која гласи: “Коначне одлуке Комисије су обавезујуће и извршне и не подлежу...ревизији од стране неког другог судског или административног органа на Косову.”
49. СПГС тврди да овде није у питању коначност одлуке ХПЦЦ, већ административна грешка, те да према томе жалилац не може да тврди да је дошло до кршења начела правне сигурности у предметном случају. СПГС даље наводи да, с обзиром да се жалилац ослања на погрешну чињеничну претпоставку, није потребно разматрати да ли је дошло до повреде начела правне сигурности или да ли према ЕСЉП такво право постоји као независно.
50. Комисија напомиње да је изјава о одлуци ХПЦЦ од 24. фебруара 2005. године изведена директно из члана 2.7 Уредбе УНМИК бр. 1999/23, у којем се заиста наводи да одлуке ХПЦЦ-а “не подлежу ревизији било којег другог судског или административног органа на Косову”. Међутим, члан 14 Уредбе УНМИК бр. 2000/60 јасно дефинише процедуру према којој странка може да затражи да ХПЦЦ преиспита своје одлуке. Жалбе или захтеви за преиспитивање поднети у временским роковима прописаним законом сигурно нису у супротности са начелом правне сигурности. Осим тога, жалилац је и сам у неколико наврата поднео захтеве за преиспитивање одлука ХПЦЦ-а и ХПЦЦ је уредно разматрала те захтеве кад год су били правно засновани.
51. С тим у вези, Комисија налази да су тврдње жалиоца у вези с овим аспектом жалбе засноване на погрешним проценама како чињеница тако и правних прописа. Стога није потребно испитивати да ли према члану 6.1 ЕКЉП постоји одвојено право на начело правне сигурности.
52. Комисија, према томе, сматра да није дошло до повреде члана 6.1 ЕКЉП у односу на овај аспект жалбе.

ц. Тврдња да је ХПЦЦ изашла из оквира својих надлежности испитивањем да ли је било дискриминације против г. Н.М-а

53. Жалилац тврди да је ХПЦЦ прекорачила своје надлежности кад је закључила да је било дискриминације на штету г. Н.М-а. Према наводима жалиоца, ХПЦЦ је била једино овлашћена да процени да ли је закон дискриминациони а не да ли је у пракси било дискриминације. Жалилац сматра да су само редовни судови надлежни да одлучују да ли су постојале дискриминационе праксе. Жалилац наводи да је г. Н.М. изгубио своје станарско право на основу судске одлуке а не на основу закона о дискриминацији, те да стога ХПЦЦ није имала надлежност да решава питање дискриминације.
54. СПГС није доставио коментар који се посебно односи на овај аспект жалбе.
55. У погледу тврдње да је ХПЦЦ прекорачила своје надлежности, Комисија указује да Уредба УНМИК бр. 1999/23 обавезује ХПЦЦ да испита да ли је физичко лице изгубило своје имовинско право “на основу законског прописа који је дискриминациони у својој примени или намери”. Комисија напомиње да Уредба УНМИК бр. 1999/23 нарочито обавезује ХПЦЦ да приликом утврђивања да ли је било дискриминације испитује не само текст предметних закона већ и намеру тих закона и њихову примену од стране судова или било којег другог државног органа. Овакво тумачење је поткрепљено Објашњењем Специјалног представника Генералног секретара Уредбе УНМИК бр. 2000/60 од 31. октобра 2000. године о стамбено-имовинским тужбеним захтевима и правилима вођења поступка и извођења доказа пред Дирекцијом за стамбена и имовинска питања и Комисијом за стамбене и имовинске захтеве, донетим 12. априла 2001 (“Објашњење”). У Објашњењу, СПГС поново потврђује чињеницу да ХПЦЦ има искључиву надлежност да решава питања која укључују спорове у вези са стамбеном имовином и да испитује да ли је лице изгубило имовинска права “на основу законског прописа који је дискриминациони у својој примени или намери” (члан 5(а) Објашњења).
56. Једноставно речено, супротно тврдњама жалиоца, ХПЦЦ је имала јасна овлашћења да испита и садржину закона и његову примену, како би утврдила да ли је постојала дискриминација.
57. Комисија поново налази да нема основа да закључи да је ХПЦЦ поступила на самовољан или неразборит начин приликом одлучивања о спорним питањима.
58. Комисија дакле сматра да није било повреде члана 6.1 ЕКЉП у односу на овај аспект жалбе.

Б. Право на приватни и породични живот и заштиту имовине

59. У погледу жалби које се односе на наводне повреде члана 8 ЕКЉП, права на поштовање приватног и породичног живота, и члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП, права на заштиту имовине, Комисија примећује да се наводи о прекршајима заснивају на аргументима жалиоца везаним за наводну повреду члана 6 ЕКЉП. Не нашавши да је дошло до повреде члана 6 ЕКЉП, Комисија, из претходно изнетих разлога, такође не налази да је дошло до повреде члана 8 ЕКЉП или члана 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП.

В. Право на делотворан правни лек

60. У вези са наводном повредом члана 13 ЕКЈП, Комисија подсећа да су тражени услови из члана 6.1 ЕКЈП захтевнији од услова из члана 13 ЕКЈП. Нашавши претходно да није дошло до повреде члана 6.1 ЕКЈП и напомињући да нема засебних жалби везаних за члан 13 ЕКЈП, Комисија мора да изјави да није било повреде члана 13 ЕКЈП.

IV. ЗАКЉУЧАК

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ИЗЈАВЉУЈЕ:

- **ДА НИЈЕ БИЛО ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 6.1 ЕКЈП**
- **ДА НИЈЕ БИЛО ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 1 ПРОТОКОЛА БР. 1 ЕКЈП**
- **ДА НИЈЕ БИЛО ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 8 ЕКЈП**
- **ДА НИЈЕ БИЛО ПОВРЕДЕ ЧЛАНА 13 ЕКЈП**

Раџеш ТАЛВАР
извршни службеник

Пол ЛЕМЕНС
председавајући